

Arrest

nr. 88 149 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LANCKMANS, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Mansoor Kalay, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Uw enige broer, Mustafa, was een ingenieur die in Kabul werkte voor het bouwbedrijf Red Leaf, dat projecten uitvoerde voor de Amerikanen. Hij was ook actief als tolk voor het Amerikaanse leger. Toen hij een dreigbrief ontving van de taliban stopte hij met zijn activiteiten als tolk. Desalniettemin werd hij in september 2009 tegengehouden door de taliban op de weg tussen Kabul en Jalalabad en door hen vermoord. Omdat u niet langer op de financiële steun van uw broer kon rekenen, nam u contact op met diens voormalige werkgever in Kabul en kon u er aan de slag als keukenhulp. U begon er te werken op 1 januari 2010 en bleef vanaf dan ook slapen in Kabul in een ander gebouw van dat bedrijf. Enkel in het weekend keerde u terug naar uw familie in Mansoor Kalay. Op 28 juni 2011, u

was toen in Kabul, bezorgde de taliban een brief aan uw familie waarin stond dat u moest ophouden met de slaaf van anderen te spelen en dat u met de taliban moest samenwerken. Omdat uw vader ook zijn tweede zoon niet wilde verliezen, legde hij via uw oom contact met een smokkelaar die uw vertrek uit Afghanistan regelde. U keerde niet meer terug naar Mansoor Kalay en verliet Afghanistan op 29 juni 2011. Via Iran, Turkije, Griekenland en Italië belandde u begin februari 2012 in Frankrijk waar u werd gearresteerd door de politie. Uw vingerafdrukken werden er genomen, maar u gaf een valse naam op omdat u eigenlijk naar België wilde komen. De Franse politie gaf u een ticket waarmee u uw reis voortzette en uiteindelijk op 8 februari 2012 in België aankwam. Eén dag later vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, uw persoonlijke badge van uw werkgever in Kabul, de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd en een verzendingsbewijs. Een week na het gehoor legde u nog vier bijkomende documenten neer: een aangifte van diefstal van een gsm bij de Franse politie op 19 januari 2012, een ongedateerde verklaring van het hoofd van de firma Red Leaf en twee dreigbrieven van de taliban.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaart uw land van herkomst op 29 juni 2011 te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en fysieke integriteit en dat u op 8 februari 2012 in België bent aangekomen (CGVS, p. 20 – 21). Uit uw dossier op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt echter dat u in België eveneens gekend bent onder de naam Ismail Keil Patcha die op 19 januari 2012 aan ons land werd overgedragen door de Franse autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Toen u ermee werd geconfronteerd dat uw vingerafdrukken drie weken voor uw asielaanvraag onder een andere naam in ons land werden geregistreerd, antwoordde u eerst ontwijkend en verklaarde u vervolgens dat uw vingerafdrukken inderdaad eerder genomen werden maar dat u niet wist of dit door de Franse dan wel de Belgische politie gebeurde. In plaats van onmiddellijk asiel aan te vragen verklaarde u nadien naar Frankrijk te zijn teruggekeerd omdat de politie er uw gsm had geconfisqueerd en u die eerst wilde recupereren. Op die gsm stond volgens u immers een filmpje over uw broer dat uw asielaanvraag zou ondersteunen. U verklaarde een document te bezitten van de Franse politie over deze inbeslagname (CGVS, p. 21 – 22), maar legde één week na het gehoor een document voor waaruit blijkt dat u op 19 januari 2012 onder de naam Ismail Keil Patcha bij de Franse politie een aangifte hebt gedaan voor diefstal van een mobiele telefoon (stuk 7). De inhoud van dit document is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat de Franse politie uw gsm zou hebben geconfisqueerd. Voorts dient te worden opgemerkt dat na het gehoor op het CGVS nog een document werd opgevraagd uit uw dossier bij de DVZ inzake de overdracht van Ismail Keil Patcha vanuit Frankrijk. Dit document is afkomstig van de Franse autoriteiten en werd opgesteld op 9 januari 2012. Het betreft een verslag van de omstandigheden waarin uw illegaal verblijf in Frankrijk werd vastgesteld en het gehoor dat daarop volgde. Hieruit blijkt dat u Afghanistan reeds in 2009 hebt verlaten en u vervolgens een tijdlang in een opvangcentrum voor minderjarige vreemdelingen in Parijs hebt gewoond. In december 2010, toen u uw broer in Saint-Omer ging oppikken, werd u door de Franse politie gearresteerd en veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf voor geweldplegingen. U verbleef 12 maanden effectief in de gevangenis en werd begin 2012 vrijgelaten. Een paar dagen later ging u op bezoek bij een vriend in Brussel. Op de terugweg naar Parijs werd de passagiersbus waarmee u zich verplaatste net over de Franse grens tegengehouden door de politie. Omdat u zich illegaal op het Franse grondgebied bevond werd u overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Aangezien u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u persoonlijk werd bedreigd in Afghanistan in juni 2011 als gevolg van activiteiten waarmee u bent begonnen op 1 januari 2010, maar uit uw verklaringen in Frankrijk blijkt dat u al in 2009 uit Afghanistan zou zijn vertrokken en u in 2011 een gevangenisstraf uitzat in Frankrijk, kan er dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtmotieven. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag tevens verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u zeker sinds 2010 in Frankrijk woonde, maar dat u daar

meer dan een jaar hebt verbleven zonder er een asielaanvraag in te dienen en dat u pas op 9 februari 2012 in België asiel aanvraag onder een naam die u voorheen nog nooit had gebruikt. Aangezien u tijdens uw verblijf in Europa twee verschillende identiteiten heeft gehanteerd, en u onder beide identiteiten documenten neerlegt, is het dan ook onmogelijk voor het Commissariaat-generaal om te weten welke nu precies uw ware identiteit is. Bovendien kan het feit dat u geen asiel aanvraag in Frankrijk geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn. Voorts doen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal ernstig twijfelen aan uw beweerde afkomst uit het dorp Mansoor Kalay in het district Qarghayi van de provincie Laghman waar u heel uw leven zou hebben gewoond tot aan uw vertrek naar België. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de Afghaanse kalender een erg ingestudeerde indruk maakte. Zo bleek u in staat om uw geboortedatum mee te delen volgens de westerse kalender, maar kon u uw geboortedatum vreemd genoeg niet weergeven volgens de Afghaanse kalender. Toen u hierop attent werd gemaakt verklaarde u dat uw vader uw geboortedatum had opgeschreven volgens de Afghaanse kalender, maar dat het hoofd van uw bedrijf die datum had omgezet naar de christelijke kalender (CGVS, p. 3 – 4), wat bovenstaande vaststelling echter allerminst kan verhelderen. Voorts wist u evenmin in welke maand of seizoen van de Afghaanse kalender uw geboortedatum valt. Toen u werd gevraagd wat de maanden van de herfst zijn, moest u alle maanden van de Afghaanse kalender op uw vingers tellen om na een poos te besluiten dat het mizan, aqrab en qaus betrof (CGVS, p. 4). Ook toen u verklaarde dat er in de winter gezaaid werd en u vervolgens gevraagd werd welke maanden in de winter vallen, moest u alle maanden van de Afghaanse kalender op uw vingers tellen om tot een antwoord te komen (CGVS, p. 7). Van iemand die beweert in Afghanistan zes jaar lager onderwijs te hebben gevolgd en de zoon te zijn van een landeigenaar, kan evenwel worden verwacht dat bovenstaande vragen geen enkel probleem zouden vormen. Dat u hiermee erg veel moeite had, zorgt er dan ook voor dat uw kennis van de Afghaanse kalender allerminst een doorleefde indruk maakt. Deze vaststelling werd verder in het gehoor bevestigd toen u vertelde over uw werk bij het Afghaanse bouwbedrijf in Kabul en u alle data weergaf volgens de westerse kalender, maar u er niet in slaagde om deze naar de ermee overeenstemmende maand van de Afghaanse kalender om te zetten (CGVS, p. 8). Ook toen u over de ambtsperiodes van de lokale gouverneur of de data van nationale presidentsverkiezingen praatte, kon u dit enkel volgens de westerse kalender. U gaf zelfs expliciet toe de data niet te kennen volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p. 16 – 17). Voorts verklaarde u dat uw vader land bezat waarop andere mannen moesten werken, maar slaagde u er niet in om de oppervlakte van die landbouwgrond mee te delen in eender welke oppervlaktemaat die in Afghanistan wordt gebruikt (CGVS, p. 7). Bovenstaande vaststellingen kunnen moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de kennis die mag verwacht worden van een geschoolde persoon die beweert minstens 20 jaar lang in Afghanistan te hebben gewoond, laat staan met uw voorgehouden profiel van zoon van een landeigenaar uit een dorp in Afghanistan. Bovendien bleek ook uw kennis over verschillende lokale personaliteiten en gebeurtenissen die zich in de jaren voor uw vertrek hebben afgespeeld behoorlijk beperkt en eerder ingestudeerd te zijn. Zo bleek u nog nooit te hebben gehoord van Mufti Omar Khitab (CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat deze persoon in 2008 en 2009 aan het hoofd stond van de taliban in uw district en verantwoordelijk was voor verschillende aanslagen die in die periode zijn gepleegd. Toen u vervolgens werd gevraagd wie Abdul Aziz is, verwees u naar ene Abdul Aziz Gharanai en verklaarde u dat dit de politiecommandant van de provincie Laghman was toen u Afghanistan in 2011 verliet. Deze persoon zou gelijktijdig met gouverneur Iqbal Izizi zijn aangesteld in 2010 (CGVS, p. 16). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat Abdul Aziz de politiecommandant was van het district Qarghayi toen hij in februari 2009 om het leven kwam bij een aanslag van de taliban. Dat u hier niet van op de hoogte bent, is hoogst opmerkelijk. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaring dat Aziz Gharanai en Iqbal Izizi in 2010 respectievelijk werden aangesteld als politiecommandant en gouverneur van de provincie Laghman, in overeenstemming is met de info op het Commissariaat-generaal. Aangezien hierboven echter werd vastgesteld dat u in 2010 niet in Afghanistan was, wijst dit erop dat uw kennis een ingestudeerd karakter heeft. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat ook uw kennis over de personen die tijdens de laatste jaren voor uw beweerd vertrek aan het hoofd stonden van uw district, een ingestudeerde indruk maakte. Zo verklaarde u dat Saleh Mohammed aan het hoofd stond van uw district toen u Afghanistan verliet. Hij zou die functie hebben bekleed sinds de zomer van 2010 en werd na uw vertrek opgevolgd door Abdullah Niazi (CGVS, p. 14). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat Haji Saleh Mohammad Niazaï sinds het voorjaar van 2009 aan het hoofd stond van uw district. In 2011 werd hij in die functie opgevolgd door Sadullah Behbud. Abdullah

Niazi is nooit de districtsleider van Qarghayi geweest, maar bekleedde in 2010 en 2011 de functie van burgemeester van de provinciehoofdstad Mehtarlam. Dat u al deze namen en functies door elkaar haalt en verwijst naar personen die werden aangesteld in 2010 of 2011 - toen u niet in Afghanistan was - wijst andermaal op het (slecht) ingestudeerde karakter van uw kennis. Hierbij dient ook nog te worden gewezen op uw bewering dat een zekere Khoshal één of twee jaar districtschef was van Qarghayi voor deze functie werd overgedragen aan Saleh Mohammad (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie beschikbaar op het CGVS waaruit blijkt dat die functie al zeker sinds 2006 in handen was van Mohammad Arif Khan. Aangezien er hierboven al op werd gewezen dat u in Frankrijk heeft verklaard Laghman in 2009 te hebben verlaten, is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u zelfs de naam niet kent van de leider van uw district in de jaren die voorafgingen aan dat vertrek. Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat ook uw kennis over de presidentsverkiezingen die na het regime van de Taliban in uw land werden georganiseerd, allerm minst accuraat is. Zo verklaarde u dat de jongste presidentsverkiezingen plaatsvonden zes maanden voor u Afghanistan in de zomer van 2011 verliet (CGVS, p. 16), terwijl deze in werkelijkheid werden gehouden op 20 augustus 2009. U was er evenmin van op de hoogte dat er toen gestemd kon worden in de Gul Pachah Ulfat moskee, terwijl u diezelfde moskee in uw dorp Mansoor Kalay situeerde. U verklaarde dat de inwoners van uw dorp toen allemaal in een tijdelijke voorziening op een leegstaande grond in Mansoor Kalay gingen stemmen die Pacha Kala werd genoemd (CGVS, p. 16 – 17 en 19). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat Pacha Kala in vogelvlucht enkele kilometers is verwijderd van Mansoor Kalay. Het kan moeilijk als een deel van Mansoor Kalay worden beschouwd aangezien er tussen deze dorpen een belangrijke weg en rivier liggen. Bovendien kon er in Pacha Kala gestemd worden in de moskee en het guestroom van dat dorp, en betreft het dus allerm minst een lege en onbebouwde zone zoals door u werd beweerd. Hierbij dient ook nog te worden opgemerkt dat er tijdens die verkiezingen vier keer zoveel stemmen werden uitgebracht in de Gul Pachah Ulfat moskee als in het kiesbureau in Pacha Kala. Daarnaast beweerde u ook nog dat de voorgaande presidentsverkiezingen in 2006 werden georganiseerd, terwijl uit de info aanwezig op het CGVS blijkt dat die verkiezingen in 2004 plaatsvonden. Gelet op het belang van de presidentsverkiezingen voor de Afghaanse bevolking en op het geheel van de hierboven uiteengezette vaststellingen kan er dan ook bezwaarlijk nog enig geloof worden gehecht aan uw bewering afkomstig te zijn uit Mansoor Kalay in Afghanistan, laat staan dat u er de jaren voorafgaand aan uw vertrek in 2009 zou hebben verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. De vaststelling dat u niet (recent) uit Mansoor Kalay, Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door

het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Hierbij dient immers nogmaals te worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in Frankrijk en toen uw vingerafdrukken de eerste keer genomen werden op Belgische bodem, steeds gebruik hebt gemaakt van een andere naam, meer bepaald Ismail Keil Patcha, geboren op 19 februari 1993. Pas toen u daarna terugkeerde naar België gaf u zich uit voor Hashmi Ibrat, geboren op 1 februari 1989, en vroeg u onder die naam asiel aan. Aangezien u tijdens uw verblijf in Europa twee verschillende identiteiten heeft gehanteerd, en u onder beide identiteiten documenten neerlegt, is het dan ook onmogelijk voor het Commissariaat-generaal om te weten welke nu precies uw ware identiteit is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker. Gelet op deze informatie en op het feit dat u doorheen uw contacten met de Franse en Belgische autoriteiten verschillende identiteiten hanteerde, kan aan de door u neergelegde taskara geen enkele bewijswaarde worden verleend. Bovendien kunnen dergelijke documenten uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. Ook de door u neergelegde badge, het attest van uw voormalige werkgever en de (dreig)brieven van de taliban kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Uw badge, de verklaring van uw werkgever en de brief van de taliban die aan u werd gericht, handelen bovendien allen over activiteiten die u in 2010 in Afghanistan hebt ondernomen, terwijl hierboven al werd vastgesteld dat u zich op dat moment niet in Afghanistan bevond. De overige door u neergelegde documenten, i.e. een niet-afgestempelde enveloppe met een adres uit Kabul en een verzendingsbewijs uit Peshawar, Pakistan kunnen die beoordeling evenmin wijzigen aangezien ze enkel betrekking hebben op uw contacten in Afghanistan en Pakistan en geen informatie bevatten over uw verblijf in Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In zijn eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het CGVS aanhaalt.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan. Hij stelt dat het CGVS in zijn beslissing stelt dat er geen risico is terwijl uit de dagelijkse berichten iets anders blijkt.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan. Hij stelt dat de beslissing van het CGVS inhoudelijk nauwelijks gemotiveerd is.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de mogelijkheid heeft om tegen de beslissing van de commissaris-generaal een verzoekschrift in te dienen bij de Raad en zich zodoende kan verdedigen tegen de argumenten van de beslissing en de bijkomende informatie die het CGVS aanhaalt.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd is zodat geen schending van de motiveringsplicht is.

De Raad is verder van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en sluit zich daarvoor volledig aan bij de motieven van de bestreden beslissing. De asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) verzoeker in Frankrijk gekend is onder een andere naam waar hij alvorens een

asielaanvraag in België in te dienen een aantal jaren illegaal verbleven heeft, (ii) uit het verslag van de Franse autoriteiten tevens bleek dat verzoeker zijn land van herkomst reeds verlaten had in 2009, hij in december 2010 in Frankrijk veroordeeld werd tot 18 maanden gevangenisstraf voor geweldplegingen en zijn gevangenisstraf in 2011 heeft uitgezeten waardoor er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan zijn vluchtmotieven die hij situeert in 2011, (iii) verzoeker die sedert 2010 in Frankrijk verbleef er nooit een asielaanvraag heeft ingediend, (iv) verzoekers kennis over het district Qarghayi in de provincie Laghman dermate gebrekkig is dan wel duidelijk ingestudeerd blijkt te zijn dat aan zijn beweerde herkomst uit de streek waarvan hij beweert afkomstig geen geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk niet betwist, laat staan weerlegt. Deze motieven blijven derhalve overeind en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER